

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **B. D.**, státní příslušnost X
pobyt v ČR na adrese X
zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu v řízení vedeném žalovaným pod
sp. zn. OAM-12574/PP-2020,

takto:

- I. Žalovaný je povinen vydat rozhodnutí o žalobcově žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu ze dne 15. 7. 2020, o níž žalovaný vede řízení pod sp. zn. OAM-12574/PP-2020, do dvaceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci, žaloba, vyjádření žalovaného a replika

1. Žalobce podal dne 15. 7. 2020 žalovanému žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 2. 2022, č. j. OAM-12574-39/PP-2020 (dále jako „*prvoinstanční rozhodnutí*“), žalobcovu žádost zamítl. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „*Komise*“) rozhodnutím ze dne 6. 4. 2022, č. j. MV-53294-4/SO-2022, zrušila prvoinstanční rozhodnutí a řízení o žádosti zastavila. Toto rozhodnutí Komise bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 27. 4. 2023, č. j. 55 A 24/2022-22. Následně Komise rozhodnutím ze dne 8. 6. 2023, č. j. MV-53294-13/SO-2022 (dále jako „*zrušující rozhodnutí*“), zrušila prvoinstanční rozhodnutí a věc vrátila žalovanému k novému projednání. Zrušující rozhodnutí nabylo právní moci dne 9. 6. 2023.
2. Žalobce podal Komisi žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, které Komise opatřením ze dne 19. 3. 2024, č. j. MV-33135-3/SO-2024, vyhověla a přikázala žalovanému, aby v řízení o žalobcově žádosti vydal rozhodnutí „*do 60 dnů od výsledku účastníka řízení a svědka ve smyslu § 169j zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky*“ (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“). Své opatření Komise odůvodnila tím, že žalovaný nebyl zcela nečinný, kdy jeho posledním úkonem byla dne 26. 2. 2024 výzva k odstranění vad žádosti a předvolání žalobce a svědka (dcery žalobce) na den 4. 4. 2024. Komise uvedla, že ač nelze konstatovat nečinnost žalovaného a k průtahům v řízení nedošlo pouze u žalovaného (opakované žádosti žalobce o prodloužování lhůt a přerušování řízení), lhůta dle § 169t odst. 6 písm. f) zákona o pobytu cizinců nebyla žalovaným dodržena. Dne 4. 4. 2024 vyslechl žalovaný žalobce a dceru žalobce jako svědka, která odmítla vypovídat bez právního zástupce.
3. Dne 15. 4. 2024 podal žalobce žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s. ř. s.*“). Žalobce tvrdil, že Komise odvíjí počátek lhůty pro vydání rozhodnutí od úkonů, které vůbec nemusí proběhnout, a proto je opatření Komise natolik neurčité, že jím žádná lhůta pro vydání rozhodnutí stanovena nebyla a žalobci tak nebyla poskytnuta nadřízeným orgánem žádná ochrana před nečinností žalovaného. V replice žalobce doplnil, že správní orgán zrušil plánovaný výslech svědkyně, a lhůta k vydání rozhodnutí tak dosud nezačala plynout.
4. Žalovaný s odkazem na předložený správní spis v podání ze dne 30. 4. 2024 navrhl, aby soud žalobu žalobce zamítl, protože není ve věci nečinný, prováděl a provádí veškeré nezbytné úkony za účelem vydání rozhodnutí. Žalovaný poukázal na to, že jeho posledním úkonem bylo provedení výsledku žalobce dne 4. 4. 2024.

II.

Posouzení věci soudem

5. Vzhledem k tomu, že účastníci ve lhůtě jim k tomu soudem poskytnuté výzvami ze dne 15. 4. 2024, č. j. 57 A 19/2024-7 a 57 A 19/2024-8, nevyjádřili svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

6. Nečinností správního orgánu se rozumí objektivně existující stav, kdy v zákonem předepsaných lhůtách nedošlo k provedení příslušných procesních úkonů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, č. 2785/2013 Sb. NSS).
7. Podle § 79 odst. 1 věta první s. ř. s. se může ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, domáhat žalobou, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé. V případě řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU podle zákona o pobytu cizinců je takovým prostředkem ochrany opatření proti nečinnosti upravené v § 80 odst. 3 in fine správního řádu.
8. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Soud konstatuje, že výzvou ze dne 15. 4. 2024, č. j. 57 A 19/2024-8, vyzval žalovaného, aby soud okamžitě informoval o vydání rozhodnutí, kdy bez takového vyrozumění bude soud předpokládat, že žalovaný ve věci žalobce rozhodnutí nevydal. Soud má tedy za to, že žalovaný rozhodnutí dosud nevydal, neboť takové vyrozumění žalovaný soudu nedoručil a vydání rozhodnutí ani neavizoval ve vyjádření k žalobě.
9. Ustálenou judikaturu ve vztahu k posuzování nečinnosti správního orgánu v případě vydaného opatření proti nečinnosti přehledně včetně odkazů na relevantní ustálenou judikaturu shrnul Nejvyšší správní soud v bodě 15 recentního rozsudku ze dne 6. 11. 2023, č. j. 9 Azs 194/2023-40, takto: Podmínka bezvýsledného vyčerpání opravných prostředků je splněna i tehdy, shledá-li správní soud k námitce žalující strany, že lhůta stanovená nečinnému správnímu orgánu k vydání rozhodnutí (dále jen „stanovená lhůta“) byla nepřiměřeně dlouhá. V takovém případě správní soud nebude vyčkávat jejího uplynutí. Při zkoumání přiměřenosti stanovené lhůty soud zohlední, že žalovanému již uplynula zákonná lhůta k vydání rozhodnutí, dobu, po kterou nadřízenému správnímu orgánu trvalo vyřízení podnětu k přijetí opatření proti nečinnosti, a to, že stanovená lhůta by měla být podstatně kratší než lhůta stanovená zákonem (lhůtu o stejné délce lze akceptovat jen ve výjimečných případech). Měřítkem přiměřenosti může být rovněž obsah opatření proti nečinnosti, fáze řízení, v níž bylo vydáno, jakož i postup žalovaného správního orgánu po vydání opatření proti nečinnosti nadřízeným orgánem.
10. V posuzované věci nebylo sporu o tom, že zákonem stanovená lhůta k vydání rozhodnutí žalovanému již uplynula. Podle § 169t odst. 6 písm. f) zákona o pobytu cizinců byl žalovaný povinen rozhodnout o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti [srov. čl. IV. bod 1 novely zákona o pobytu cizinců č. 173/2023 Sb., navíc i § 169t odst. 6 písm. g) zákona o pobytu cizinců ve znění této novely].
11. Správní soudy konstantně judikují, že pokud je rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušeno a věc je mu vrácena k novému projednání a rozhodnutí a pokud zároveň nelze vzhledem k rozsahu či charakteru vad, pro něž bylo předcházející rozhodnutí zrušeno, ve věci znovu rozhodnout bezodkladně, běží lhůta pro rozhodnutí správního orgánu znovu ode dne právní moci zrušujícího rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 Ans 6/2009-82, ze dne 25. 11. 2011, č. j. 2 Ans 11/2011-95, ze dne 9. 8. 2017, č. j. 5 Azs 151/2017-23, nebo ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 Azs 156/2020-37, bod 23).

12. V posuzované věci nabylo zrušující rozhodnutí právní moci dne 9. 6. 2023. Šedesátidenní lhůta k vydání rozhodnutí podle § 169t odst. 6 písm. f) zákona o pobytu cizinců tedy marně uplynula dne 8. 8. 2023. Žaloba byla proto podána včas v souladu s § 80 odst. 1 s. ř. s.
13. Stanovená lhůta však dosud neuplynula, protože Komise přikázala žalovanému ve věci vydat rozhodnutí do 3. 6. 2024 (60 dnů od výsledku účastníka řízení a svědka, k nimž došlo dne 4. 4. 2024). Soud se proto vzhledem k žalobní námitce nepřiměřenosti stanovené lhůty zabýval posouzením, zda Komise žalovanému k vydání rozhodnutí stanovila přiměřenou lhůtu, a dospěl k závěru o nepřiměřenosti stanovené lhůty. Prvním důvodem tohoto závěru bylo zjištění, že zákonem určená lhůta k vydání rozhodnutí uplynula již dne 8. 8. 2023, kdy vzhledem k tomu nemohlo i případně bezodkladné rozhodnutí o stanovené lhůtě vést k závěru o přiměřenosti lhůty. Druhým důvodem tohoto závěru bylo zjištění, že stanovená lhůta nebyla podstatně kratší než lhůta stanovená zákonem, dokonce zákonnou lhůtu délkou kopírovala (60 dnů), a navíc ještě byla Komisí stanovena od budoucí (nejisté) události, kterou Komise podle odůvodnění opatření proti nečinnosti ze dne 19. 3. 2024 předpokládala dne 4. 4. 2024. Lhůtu pro vydání rozhodnutí v délce 60 dnů, jak ji stanovila Komise v opatření proti nečinnosti, nebylo bez ohledu na její nejistý počátek možné považovat za přiměřenou už z důvodu její délky samotné. Fáze správního řízení (po vrácení věci k novému projednání) i jeho celková délka (přes tři a půl roku) měly být naopak důvodem pro stanovení krátké lhůty k vydání rozhodnutí. Soud nemohl přisvědčit odůvodnění délky stanovené lhůty v opatření Komise, že žalovaný není zcela nečinný a že žalobce ve věci činil opakované žádosti, protože nic z toho nevede k nutnosti určovat k vydání rozhodnutí lhůtu v celé její zákonné délce, a ještě s nejistým počátkem v budoucnu, který byl navázán na úkon žalovaného. Pokud by žalovaný ve své pasivitě (míněno vydání rozhodnutí) setrval a výsledky by neprovedl, lhůta stanovená Komisí v opatření proti nečinnosti by se nemusela nikdy rozběhnout, a nemohla by tak ani marně uplynout.
14. Soud shrnuje, že žalobce podal nečinnostní žalobu po více než 8 měsících od uplynutí zákonné lhůty k vydání rozhodnutí za situace, kdy se mu nedostalo opatřením proti nečinnosti účinné ochrany. Proto byly podmínky řízení o nečinnostní žalobě splněny již v době podání žaloby. Bezvýsledné vyčerpání prostředku ochrany proti nečinnosti dle procesních předpisů platných pro řízení před správními orgány jako zvláštní podmínku řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 odst. 1 s. ř. s. žalobce splnil, a to přesto, že Komise žádosti žalobce o uplatnění opatření proti nečinnosti vyhověla, neboť současně stanovila žalovanému nepřiměřenou lhůtu pro vydání rozhodnutí.
15. Soud dodává, že přijetí opatření proti nečinnosti Komisí presumovalo skutečnost, že žalovaný byl ve správním řízení o žalobcově žádosti nečinným a soud nebyl oprávněn tento závěr přehodnocovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, čj. 2 Ans 14/2012-41, č. 2785/2013 Sb. NSS).
16. Ke dni rozhodnutí soudu (srov. § 81 odst. 1 s. ř. s.) tedy žalovaný nevydal rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. OAM-12574/PP-2020 o žalobcově žádosti a jeho nečinnost trvala. Proto soud podle § 81 odst. 2 s. ř. s. žalovanému uložil, aby ve lhůtě 20 dnů od právní moci tohoto rozsudku vydal rozhodnutí ve věci žádosti žalobce. Lhůtu 20 dnů soud považoval s ohledem na dosavadní průběh správního řízení za přiměřenou se zohledněním

výše uvedených skutečností, zmíněných při odůvodnění závěru o nepřiměřenosti stanovené lhůty.

III.

Náklady řízení

17. Procesně úspěšný žalobce má podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení proti procesně neúspěšnému žalovanému. Žalobcem důvodně vynaložené náklady řízení ve výši 10 228 Kč sestávaly z odměny jeho zástupce za 2 úkony právní služby dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby), včetně náhrady hotových výdajů 300 Kč na jeden úkon právní služby dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu (za 2 úkony 600 Kč), z 21% DPH v částce 1 428 Kč a ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč. Soud žalobci nepřiznal odměnu advokáta za repliku, neboť neobsahovala argumentaci, důvodně (účelně) uplatněnou v reakci na vyjádření k žalobě. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení k rukám žalobcova zástupce ve lhůtě, kterou lze považovat za přiměřenou s ohledem na možnosti žalovaného platbu provést (srov. § 149 odst. 1 a § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 7. května 2024

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu